

naša zvezda

K obojni modrosti

»Študirat bo šel« — pravijo starši, ko se odločijo, da bodo dali svojega sina v srednje šole. Koliko plahega pričakovanja pri starših skriva ta odločitev! Koliko daljnosežnih želja in hrepenenj se vzbujajo v srcu mladega šolarja, ki misli predse v bodočnost!

In vendar je dijaku, ko prestopi prag srednje šole, cilj njegovega življenja nejasen. Nič še ne ve dobro, kakšen poklic si bo izbral. Nima pojma, zakaj se bo vnelo njegovo mlado srce. Le v nekaterih redkih morda tli prav majhna iskra poznejšega poklica. Toda ali se bo razplamtela v neugasljivo željo, ali pa bo zamrla? Kdo ve?

Toda prav jasno že takoj v začetku pa mlad dijak čuti in ve eno: **izobražen hočem biti!** Vseeno je, kaj bom kdaj v življenju. Karkoli naj že bom, izobražen hočem biti! Plemenito stremljenje! Vsak dijak ga mora imeti — in če ga nima, je slab dijak. Prej ali slej bo zapustil začetno pot.

In potem se odpirajo razgledi skozi leta v srednji šoli. Vedno bolj se širijo, vedno bolj so prostrani. Djak spoznava tuje jezike, pokrajine po svetu, dogodke v zgodovini človeštva. Spoznava zakone fizike in kemije. Odpira se mu matematika. Iz prirodoписа črpa prve pojme o čudovitem življenju v rastlinstvu in živalstvu. Polagoma prodira v skrivnostno snovanje človeškega duha v slovstvu in umetnosti. Seznanja se z deli in dognanji mislecev in si jih osvaja. Nov svet se gradi v njegovi notranjosti, v kateri se zrcali ves zunanji vidni svet. To je izobrazba, to je **človeška modrost!** O njej je sanjal kot mlad šolarček, ko so ga starši poslali v šolo. Zanj je treba presedeti veliko časa pri knjigah. Prav je tako! Nihče ne pade učen in moder na svet.

Toda Bog pozna pa še drugo modrost. Ta ni človeška, ampak je **božja modrost**. Sv. pismo pravi: »Začetek modrosti je strah božji.« (Ps 110, 10.) In celo: »Strah božji je največje spoznanje.« (Preg 1, 7.) Kato to? Ali ni moder tisti, ki zna veliko jezikov, ki pozna dela modrih mož, ki se je vglobil v vede, iz katerih zajema znanje o živem in neživem svetu? Toda ne! Ni dvoma, sv. pismo je božja beseda, bolj resnična kot katerakoli človeška beseda. In sv. pismo pravi čisto jasno: »Začetek modrosti je strah božji.« Kaj torej?

Matevž dobi obisk

Zadnjo soboto sem sedel pri muzici v svoji sobi in sanjaril... Kar se odpro vrata: vstopil je mlad človek in se mi približal. Ves iznenaden sem ga ravno hotel vprašati, kdo je in kaj hoče.

A preden sem prišel do besede, se je predstavil sam.

»Stanislav Kostka sem.«

»Me veseli!... A jaz sem...«

»Dobro, dobro, znano mi je, kdo si... in kaj si... Kar je nadnaravnega, tebi premalo pomeni, Matevž... Čas bi bil, da svoje življenje spremeniš...«

»Življenje spremeniti!... Pa saj je tega, kar je nadnaravno, v zvrhani meri v mojem življenju... K sveti maši grem vsako nedeljo, včasih prejmem sveto ohhajilo... Molim večkrat na dan... Na naših slavnostnih zborovanjih navdušeno pozdravljam Kristusa... Da, zares, dovolj nadnaravnega je v mojem življenju! Kaj torej vidiš slabega na meni?«

»O, nič prav slabega... ampak tudi nič prav odličnega... Življenje brez posebnih pretresljajev, uravnano od navade; prav malo dejanj zgolj iz ljubezni do Kristusa ali njegove Matere. Tvoja molitev mehanična. Molitev ti sploh ni hudo važna... Poslušaj razlago svete maše in vabilo k pogostnemu obhajilu, pa — ko da se tebe ne tiče... Povprečno življenje Matevževov bi jaz dal naslov knjigi, ki bi jo spisal o tebi, da sem še na zemlji...«

»Kongreganist sem in še...«

»Da, da! To in ono si, samo to ne, kar bi moral biti! Poglejva! Povej mi, zakaj se učiš? Se zato, da boš nekoč delal čast katoliški veri? Morda pa se le zato, da si pripraviš prijetno prihodnost, da boš mogel lagodno živeti kot velik gospod, pušče drage smotke? Ali pa sploh ne študiraš, ker se ti to ne zdi pomembno?... Za koga živiš? Za koga se treseš?... Tvoje delo za Kristusa je enako ničli. Nimam časa, praviš in misliš na ping-pong, na kino, na brezdelje... Poznaš svetovni položaj, gledaš svoje tovariše, ki zavezanih oči drve v pogubo, poslušaj klice: »Rešimo, kar se rešiti da!« Ti pa skomizgneš z rameni, češ čemu se vznemirjamo? Veš, da so zbesneli volkovi napadli skrivnostno telo Kristusovo. Veš in vidiš, pa si misliš: »Naj drugi pomagajo!« Kakšno tehtnost imajo tvoje želje?... Na sestankih govoriš o važnosti tiska... pa niti svojega glasila ne širiš... Se sam ga ne čitaš, pač pa kritiziraš... Udarina gesla, ki dražijo tvoja ušesa, rad poslušaj. Skrito, globoko notranje, duhovno življenje te ne zanima... in za napredek v krščanskih čednostih se ne poteguješ... Nisi ubijal, praviš? Dobro!... Toda ali si kaj storil, da bi drugi živeli življenje Kristusovo?... Nisem kradel, praviš? Dobro!... Toda ali si že kaj dal drugim od svojega časa in dela, od svojih časnih in duhovnih dobrin?... Kako je s tvojim zatajevanjem?... Kako velika je tvoja ljubezen do Boga?... Matevž, si li zares Kristusov ali pa škiliš k satanu?«

Povesil sem glavo pod težo teh vprašanj. Nič nisem odgovoril.

»Pod voz svojega duhovnega življenja devlješ coklo, Matevž, in voz strašno zaviraš... Je li to lenoba? Čutnost? nepojmljiva nemarnost? sebičnost?... Preišči, kje tiči ovira, zavora; vprašaj tiste, ki te poznajo... in potem vrzi proč, kar te ovira... Saj veš, pet minut manjka do dvanaestih...«

Po teh besedah je hotel oditi...

Vstal sem, da bi se mu zahvalil in ga spremil do vrat...

V tem pa je bil že izginil...

Vsekakor govori sv. pismo o čisto drugačni modrosti, kakor jo daje šola. Šola vodi k človeški modrosti. O njej sv. pismo ne govori. Toda nad človeško je še druga, višja, božja modrost. Kakšna je tista modrost? Sv. pismo odgovarja: »Moder človek se boji Boga in se ogiblje hudega;

le nespametni se za to ne zmeni in se čuti varnega.« (Preg 14, 16.) Zdaj se razumemo. Kdor se boji Boga, se varuje greha, živi lepo in izpolnjuje božje zapovedi, je moder. To je modrost, ki vodi k Bogu v zveličanje. To modrost imajo lahko študirani, ali pa preprosti ljudje, ki nikdar

Strah pred Bogom

Preganjanje katoliške cerkve, ki je izbruhnilo v evropskih in izvenevropskih deželah, se v zadnjem času s tako strašno zagrizenostjo nadaljuje, da je svet na to dejstvo moral postati pozoren. Celo Cerkev sovražni ljudje se sprašujejo, čemu vse to? Vprašanje trpeče in preganjane Cerkve je postalo pereče in žgoče. Ljudje hočejo spoznati resnico. Zaradi tega so preganjanci Cerkve prisiljeni, da pokažejo svojo barvo. Opazujemo celo, da poskušajo pred javnim mnenjem opravičiti svoje ravnanje.

Nekateri izjavljajo, da je vera **opij za narod**. Človeštvu je treba dati izobrazbo, in, če treba, ga tudi

z nasiljem voditi v pravi zemeljski paradiž, kjerni več ovir in verig, ki bi človeka vezala z Bogom.

Drugod zopet pravijo, da se je duhovščina preveč vmešala v pozemske posle in da se je obogatila z dobrinami tega sveta. V dobah velikega pomanjkanja, ko morajo mnogi ljudje stradati, je premoženje velikih in malih cerkva, ki se je nabralo v mnogih stoletjih, postalo v pohujšanje potrebnim. Saj gre, kakor trdijo, za popolnoma neproduktivne zaklade. Treba je torej cerkve popolnoma izropati! In res so marsikje vzeli vse,

ne da bi s tem, kar so cerkvam ukradli, storili katerokoli res dobro delo. Cerkev same, ki so bile mnogokje edinstveni umetniški spomeniki, so spremenili v vojašnice, če jih že niso porušili in požgali.

V srcu Evrope se z zagrizeno srditostjo bore proti katoliški Cerkev in proti vsakemu krščanstvu. V strašni brezumnosti hočejo narodom vsiliti novo vero krvi in plemena. Z neverjetno brezobzirno propagando, ki je ne pozna zgodovina in ki se ne plaši najostudnejših klevet, hočejo vsiliti nove ideje narodu. Tako naj se ustvari nova narodna enota in narod naj veruje v njeno moč in silo. Stanje surove sile hočejo uzakoniti s krivičnimi zakoni.

Prevrgli so družabni red in žigosajo za zločinca tistega, ki brani svojo vero in osebno svobodo.

Kljub vsemu temu nasilju pa spoznava velik del človeštva, ki še veruje v višjo pravičnost, da je katoliška Cerkev edina luč sveta. Že skoro 2000 let stoji, in človeško sovraštvo je ni moglo podreti, ker je božje delo. Toda ali je Bog, ki vodi svojo Cerkev, ki jo brani, ki jo kljub

vsem bojem, ponižanjem in preganjanjem vodi do končne zmage? Ravno božji sovražniki nudijo najboljši dokaz za bivanje božje!

Nihče se ne bori proti nečemu, kar ne obstoja. Bog s svojo močjo in svojo neizprosno pravičnostjo teži nad vestjo in zavestjo božjih sovražnikov. Ne morejo se mu odtegniti in so v globini svoje duše zaradi tega pretreseni. Ako so se spočetka upirali Bogu, imajo sedaj strah pred njim in delajo nove načrte, po katerih bi mogli Boga ubiti. Saj je preveč neprijeten gospod zanje in za njih zločinec.

Toda sami bodo morali priznati, da jih do teh korakov vodi le blazen obup. Da bi dokazali, da ni Boga, ustvarjajo cele armade brezbožnikov, ki naj se borijo zoper Boga! Ali so to brezbožniki? Saj je menda čisto jasno, da iščejo le pretveze, da bi mogli biti neodvisni od Boga in njegovih zapovedi!

Popolno zmedo, ki jo ustvarjajo, nadkriljuje samo še strah, iz katerega raste in raste obup. Treba je le pogledati okrog sebe, pa vidiš božje stopinje in slišiš božji glas, nezmotljiv glas Cerkve in njenih zvonov. Da, tudi temu je treba napraviti hitro konec! Torej proč s cerkvami, proč z zvoniki in zvonovi! Toda iz razvalin se kljub temu še dviga križ proti nebu. Po vsem svetu raztreseni duhovniki ustvarjajo iz najtemnejših kotov cerkve, mašujejo in molijo za svoje preganjance. Torej proč tudi s temi trdovratnimi duhovniki, ki neprestano o Bogu govore in širijo njegov nauk! Zato jih blatijo, zapirajo, vodijo pred sodišča, ali pa tudi mimo njih na morišča.

Toda kaj se godi v dušah teh duhovnikov, ki se ne boje smrti, v katerih očeh gori luč, ki vznemirja njihove preganjance? Rablji hipoma spoznajo veličino duhovniške žrtve in izgubijo ves svoj pogum, kajti v svetli jasnosti teh oči zagledajo božjo luč. Njihov strah je neizmeren: tudi te oči morajo čim prej ugasniti...

Trupla mučencev leže pozabljena na tleh. Toda v ušesih njihovih morilcev odmeva mogočen klic: »Naj živi Jezus Kristus!« Svet se trese v svojih tečajih: vanj lije jutranja zarja novih zmag.

Konec preganjancev pa bo ta, da se bodo od blaznega strahu obsedene človeške zveri same med seboj pokončale.

niso hodili v šole. Ta modrost torej ni navezana na knjige in študij, ampak na lepo, bogoljubno življenje. Kdor ima to modrost, razume Kristusove besede: »Če hočeš v življenje priti, spolnuj zapovedi!« (Mt 19, 17.) Ta se ne pridobi s študiranjem ali s sedenjem pri knjigah, ampak z molitvijo, s premagovanjem, s prejetjem zakramentov, z ogibanjem greha. Ta ve, človekov cilj ni, da postane na tem svetu učen s človeško modrostjo, ampak da stoji v ozadju Kristusov opomin: »Kaj pomaga človeku, če si ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?« (Mt 16, 26.) Kdor pa ve, da je skrb za zveličanje prva skrb v življenju, tisti je ne bo pogubil. Tak je moder v božji modrosti.

Dijak kongreganist ne bo zaničeval človeške modrosti. Tudi ona je hčerka božja, je iskrica božjega uma. Zato se bo zanjo trudil. Toda pri tem trudu ne bo pozabil božje modrosti, brez katere mu človeška nič ne koristi. Dijak kongreganist se je Mariji posvetil in jo sprejel za svoj vzor. Marija ni črpala človeške modrosti iz šol in iz učenih knjig, a bila je polna božje modrosti, ker je ves čas svojega življenja hotela Bogu ugajati z lepim in svetim življenjem. Zato jo v litanijah imenujemo: **Sedež modrosti**. In v tej modrosti

božji mora biti dijaku Marija vzor, da bi jo posnemal.

Dijak kongreganist! Premisli, ali si zvest Mariji in se učiš od nje v božji modrosti? Ali moliš vsak dan? Ali se ogiblješ greha? Ali se posvečuješ pogosto v zakramentih? Ali premaguješ

hudobijo v svojem srcu? Ali pa tako rad posnemaš, kar vidiš slabega okrog sebe? Dvigni se k svojemu vzoru? Šola te vodi k človeški modrosti, Marija te vabi k božji modrosti. Porabi čas mladosti in potrudi se k obojni modrosti!

Pavel Slapar.

Švicarski film in katoličani

Državna komisija za kino je sestavila statistiko, da ima Švica 352 kinov s 131.500 sedeži. L. 1935. so našli teli kakih 100.000 gledalcev na dan, kar bi dalo na leto približno 37 milijonov. Švicarska katoliška prosveta pa ima tudi svojo komisijo za kino, ki vrši hvala ležno nalogo, da po časopisju vernike sproti opozarja na katoliška načela, ki veljajo tudi za kino, in jih pri poedinih slučajih uči, kaj je prav, kaj ne. Ustanovili so tudi posebne zveze, katerih člani se obvežejo, da se bodo ogibali vseh takih filmov, ki jih katoliški tisk ne bo priporočil ali pa jim ne dal ocene. Prosvetna zveza je poslala vsem katoliškim časopisom in urednikom ter voditeljem krajevnih prosvetnih društev jasna navodila. Za ves katoliški tisk so ustanovili posebno poročevalsko centralo za kino, ki jim poceni pošilja poročila o filmih. — Pomenljiv je tudi stalež kino-aparatur za ozke filme; ka-

toliške organizacije v Švici jih imajo kakih 300. Da bi vsem tem društvom mogli dobavljati primerne ozke filme, so pozimi 1935/36 natančno preresetali vse ozke filme, kar jih Švica izdela. Od kakih 500 pregledanih so jih ocenili kot katoliškim društvom primernih le 10%. Švicarska filmska proizvodnja ni dala še nobenega prav dobrega filma, razen nekaj komedij v narečju, kulturnih in poučnih filmov pa propagandnih filmov tujskoprometne centralne. Državna študijska komisija za kino hoče zdaj domačo filmsko proizvodnjo pospeševati s tem, da je ustanovila najprej preskuševališče. Vendar pa so katoličani tudi doslej že vrteli nekaj pomenljivih kratkih filmov. Filmska družba Arofon n. pr. je izdelala film Nesmrtni spev. Iz inozemstva pa Švica vsako leto uvozi 3200 km filma; od tega odpade na igre 2000 km, ostalih 1200 pa na tednike in druge dodatke.

Sodobno preganjanje

Ako te jutri postavijo k zidu in ti pod smrtno kaznijo zabičajo, da se odpovej veri, jih boš zavrnil in ponosno umrl z vzklikom: »Živel Kristus Kralj!«

Seveda je taka smrt žalostna, a vendar zavidanja vredna. Je pač hud trenutek, ki ga moraš prestati. Mislim pa, da nič prijetneje ne umirajo ljudje v zakurjeni sobi in na postelji, ki se polagoma zadušijo ali jih razje rak.

Toda, če te nihče ne pride aretirat, ampak ti samo preprosto povedo: Kdor ostane svojim katoliškim dolžnostim zvest, izgubi službo — kaj tedaj?

Pa ti si pogumen fant in boš rekel: »Nisem oženjen. Sam bom trpel. Bog me ne bo zapustil. Dajal mi bo poguma. In če od lakote umrjem, ker dela ne dobim, pa naj! V božjem imenu! Bogu se ne odpovem! Se bom pa umaknil v raj!«

Občudujem te. Vedel sem, da boš tako odgovoril. A povej mi, kaj bi storil, če bi bil poročen, imel več otrok, pa bi prišli nad te z isto grožnjo: »Zate ni več zaslužka, ne dobiš nobenega dela, ako boš še naprej pošiljal svoje otroke v katoliške šole!« Kaj boš storil tedaj?

Res, bil bi pomilovanja vreden in le z žalostjo mislim, kolikšna tesnoba bi se polasčala tvojega srca. Saj zdaj ne gre več samo zate, ampak tudi za tvojo tovarišico, ki se te oklepa, za otročice, ki te prosijo kruha.

Tako, glej, je danes v Nemčiji, kjer tisoče družinskih očetov postavljajo pred strašno izbiro: ali se izneveri svojim najsvetejšim dolžnostim, ali pa strada!

Tako dandanes preganjajo. In to sodobno preganjanje je morda še strašnejše od krvavega, ker ljudi obsoja na dolgotrajno trpljenje. Katoličani, ki ostanejo zvesti glasu svoje vesti, trpijo dolgo trpljenje, ki je moreče in brez vnanjega sijaja.

Ni dvoma, da so Nemci postali mojstri v mučenju in hinavščini.

In zgrozimo se, če pomislimo na usodo vernikov, ki jim padejo v kremplje.

Saj naročajo kričeče sodne razprave zoper duhovnike. Saj so pravkar dobrega župnika obsodili na enajst let prisilnega dela. In zakaj? Govoril je s komunisti! Na tak način seveda bi lahko obsodili tisoče duhovnikov povsod. Če se pri njih zglašijo komunisti, ga očetovsko sprejmejo in vedno napno vse sile, da mu pomagajo in ga pouče. Nečloveško ravnanje oblasti v Nemčiji pa krščanske ljubezni nič več ne pozna. S komunistom govorijo kakor s psom in gorje duhovniku, če komunistu sprejme, tudi če ga hoče samo spreobrniti!

Nato napovedo nove sodne razprave, in sicer kar zoper tisoč duhovnikov! Očitajo jim nenravnost. Poznamo nemške duhovnike. Izjavljamo, da jih visoko spoštujemo zaradi njihovega poštenega in brezmadežnega življenja.

Kajpada v tolikšni množici duhovnikov vedno lahko naletiš na enega ali drugega nesrečnika, ki duhovniške časti ni vreden. Saj je med apostoli in v šoli Jezusovi tudi bil en Judež!

Toda kdo bo mogel verjeti, da se je tisoč duhovnikov pregrešilo zoper nravnost? Nemški škofje so s številkami ovrgli to laž. Najrobatejši sovražnik duhovnikov v naših krajih bo z gnusom nad takimle postopanjem nemških oblasti skomizgnil z rameni. Tudi po radiu lahko razglase najogabnejše podrobnosti — nemški tisk grozi, da bo tako storil. Saj je že kar spodbudno, kako ti ljudje zvesto spolnjujejo svoje obljube. Najhujše je pa to, da se katoličani in zlasti obdolženi duhovniki ne morejo v javnosti braniti, ker ni časopisa, ki bi smel resnico povedati.

Če bi bil jaz propagandni minister v Nemčiji, bi odločno odklonil tako narobe-propagando. Propaganda namreč, ki ti vzbuja gnus, te nikoli ne bo prepričala.

Katoličani pa molimo za svoje brate nemške katoličane in njihove duhovnike! Naj jim Bog skoraj nakloni zmago! Prav s svojim trpljenjem si jo bodo pri Bogu zaslužili, o tem niti za hip nikar ne zdvajajmo!

Ropotarnica naj da orožja zoper Cerkev

Nemški časopisi poročajo, da sodobni sovražniki Cerkve prav radi brskajo za orožjem zoper Cerkev po starih, že zdavnaj zavrženih virih. O tem početju nekdo takole piše: »Ko sem pred kratkim pri znanem starinarju iskal nekaj knjig, mi je povedal, da mladi ljudje večkrat povprašujejo po knjigah, ki so že davno ob vso veljavo in jim jih poišče kvečjemu v zaprašenih kupih stare šare. Eden je želel Hoensbroechovo knjigo »Zakaj sem izstopil iz jezuitskega reda«. Ko ga je starinar vprašal, ali morda želi tudi Quos ego, Pilatov odgovor na to knjigo, je zanikal. Danes pa, je pravil, je prišel v trgovino dijak in zahteval Graßmannov napad na moralno sv. Alfonza Ligvorskega ter najnovejšo izdajo Pfaffenspiegela. Da, da, je kimal starinar, s starimi špehi, ki napadajo vero, bi se danes dalo kar dobro zaslužiti. Temu brskanju po ropotarnicah se kaj radi posvečajo nezreli in naščuvani fantje. Po starinah in knjižnicah vohljajo za poročili o procesih zoper čarovnice, za življenjepisi papežev, ki niso bili dobri, za starimi cerkvenimi zbori, ki so baje drugače učili kakor uči Cerkev danes. Zelo zaželeni so spisi cerkvenih pisateljev, ki so umrli kot krivoverci, in naenkrat postanejo krepki dokazi proti Cerkvi. Odkrili so starega Ekkeharta, pa ga brz spet postavili v kot, ko so slišali, da je verovalec v greh in odrešenje ter umrl s Cerkvijo spravljen. V zadnjem času prežvekujejo Pfaffenspiegel, ki so ga že pred davnim časom zavrnil kot naj-

slabšo potvorbo; ko pa so zvedeli, da je njegov pisatelj Corvin bil upornik in izdajalec, ponatis že zavirajo... Tako in podobno vlačijo iz ropotarnice vse, karkoli bi utegnili Cerkev postaviti v slabo luč. Zlasti visoko cenijo spise, ki Cerkev in papeža sumničijo, da sta Nemcem neprijazna, nasprotnika nemške rase, da ženo imenujeta manj vredno, pa tudi sodne razprave zoper čarovnice. Tudi objavljajo poročila, da je bila Cerkev nasprotnica civilne poroke že v srednjem veku, pa za časa reformacije, dasi tedaj civilne poroke sploh še poznali niso, ampak so se vse poroke vršile pred duhovnikom, ki je tudi vodil poročne matice. Slike prinašajo, kako menih z bičem pretepa spokornika, čeprav je bilo tako kaznovanje slehernemu duhovniku strogo prepovedano po cerkvenem pravu in so ga opravljali samo rablji. Karla Velikega so doslej Nemci nesporno smatrali za zedinitelja Nemčije, zdaj ga slikajo kot klavca, Cerkev, ki je Nemčiji prinesla kulturo, pa obrekujejo kot sovražnico kulture. Borbeni časopisi, ki širijo to »vero« in iščejo sotrudnikov, vso tako in podobno plažo prav radi priobčujejo. Ne da bi bil prerok, lahko kar zanesljivo rečem: taka setev ne bo rodila dobre žetve.

Misijonski koledar za l. 1938. (Uprava Kat. Mis., Groblje-Domžale; dobi se tudi na porti misijonske hiše: Tabor 12, Ljubljana.) Ze več let ssem nam poroča Misijonski koledar o posameznih misijonskih deželah, njihovih prebivalcih, misijonarjenju, stanju kat. Cerkve i. t. d. — Letos je obdelal tako

malo poznano Oceanijo. Popelje nas po vseh otokih, nam kaže vero in običaje domačinov, njihov razvoj kulture in sedanje stanje, zgodovino katoliških misijonov in sodobni položaj katoliških misijonov na teh otokih. V slovenski misijonski literaturi dosedaj še nismo imeli tako natanko obdelane Oceanije. Zato je prav primerno, da sežemo po tem koledarju; saj se je treba tudi nam kongreganistom — in nam še posebno — zanimati za vso Cerkev, za vse dežele, tudi najoddaljeneje in najmanj poznane.

Sploh se moramo bolj zanimati za misijonska vprašanja. Res nimamo na razpolago veliko misijonske literature, a poslužimo se vsaj te, kar je imamo. Študirajmo misijonske probleme, zanimajmo se za delo naših slovenskih misijonarjev. Vsaka kongregacija mora imeti misijonski krožek. To je najmanj, kar pričakuje od nas Cerkev, da se za misijone zanimamo in jih študivamo.

Prevare

Na otoku Cejlonu se zgrinjajo k svetišču hinduske boginje Drapathi — nekaj kilometrov od mesta Batticaloa — vsako leto v mesecu avgustu silne množice božjepotnikov, ki strmeč gledajo »čudež«, t. zv. hojo po žerjavi. Gledalci rjovejo in pojo, ko duhovnik tega svetišča, spremljan od kake dvanajststotice v to umetnost »posvečenih«, gre bos po približno 5 metrov dolgem jarku, potresenim z žarečim ogljem.

Letos pa se je v množicah občudovanje teh človeških salamandrov precej ohladilo. Kaj se je zgodilo? Takoj po slavnostih kronanja angleškega kralja je nekaj mladih fantov izvršilo isto junaštvo v Trincomali pred povabljenimi sorodniki in misijonarji. In ta točka je zdaj stalno na sporedu javnih zabav.

Kristusovi čudeži so pa že nekaj drugega: teh ne more nihče posnemati.

Z letalom za zlatom

(Dalje.)

»No in zdaj naj ta vrtoglavi poskus še dvakrat ponovim!« je nejevoljno vzdihnil. »Ne, trikrat, ker moram priti še po tebe. Že gresta semkaj. Tomaž, pripravi pištolo za vsak primer!«

Soten pa je hitro stopil k Davidu in mu rekel: »Latimer, ali mi verjamete, če vam rečem, da me je grozno sram?«

»Še malo ne,« ga zavrne David rezko.

Soten je zardel. »Prav imate, saj sem to zaslužil. Zelo grdo sem naredil z vami, pa mi zdaj hudo vračate z dobrim. Saj vidim, da sta z bratom zaradi naju tvegala svoje letalo in življenje. Ali pa nas bo letalo tudi moglo dvigniti?«

»To bomo šele videli,« odvrne David z istim hladnim glasom. »Ena smuč se je skrivila in moral jo bom popraviti. Se je Meteor razbil?«

»Stroj je v redu, vozilo pa je povsem razbito.«

»Kakšen vrag pa vaju je obsedel, da sta se spustila v grapo?«

»Hren je rekel, da je tu zlato, ki ga je baje pustil neki Skukem Bill. Led se je od zgoraj videl lepo gladek. Ko sem zapazil, da ni, je bilo že prepozno, da bi se zopet dvignil.«

»Zlato bo tu notri,« pravi David suho in pokaže na reko. »Poglejmo si Meteor!«

S Tomažem sta stopila proti njemu. Soten jima je šel ob strani, Hren je cepljal zadaj. David je sklenil, da z njim sploh ne bo govoril. Prepričan je namreč bil, da je Hren nagovoril Sotena, naj Meteor ukradeta.

En pogled na Meteor je zadostoval. Nikoli več ne bo mogel vzleteti, ako ne dobi novih smuč. To se pa da napraviti samo v delavnici. Vrnili so se torej spet k staremu Harlandu. Ena krivina je bila hudo zveržena, pa to bi se dalo popraviti. David, Soten in Tomaž so se takoj lotili dela, Hrena je pa Soten poslal, naj gre večerjo kuhat.

Popravilo jih je zadržalo dalje nego so pričakovali in tako je bilo do sončnega zahoda le še eno uro. David je vzel Tomaža na stran in mu rekel: »Pred nočjo bi enega lahko odpeljal, več pa ne. Kaj praviš?«

»Počakajva do jutri!«

»To se pravi, da bova morala prenočiti skupaj s tema capinoma.«

»Mislim, da bosta lepo mirna. Saj sta čisto od tebe odvisna, da ju spraviš iz grape ali pa ne.«

David prikima. »Tudi prav. Skupaj z njima pa ne bom taboril. Spala bova pri najinem letalu.«

V grapi je bilo precej manj mrzlo nego v Krožnem mestu. Prvič na dnu

ni bilo vetrov, drugič pa so izvirali topli studenci. Eden je bil čisto zraven mesta, kjer je stalo letalo Harland; njegova sopara je visela v mirnem ozračju kakor megla. Nanesenega dračja je bilo tudi dosti in tako sta si fanta skuhalo dobro večerjo, potem pa zlezla v svoje spalne vreče.

»Nobene stvari ne bova prepuščala slučaju,« reče David. »Zato bova izmenoma stražila. Prva straža je moja.«

»Najbolje bo tako, res,« reče Tomaž, zapre oči in zaspi.

Zbudilo ga je votlo bučanje. Tako buči samo letalski stroj. Odpre oči in grozno ostrmi: bil je že dan! Brž hoče skočiti pokonci, pa takoj telebne nazaj, kajti bil je zvezan z vrvo: ena mu je ovijala roke in trup, druga vezala noge. Z ležišča je dobro razložil Harlanda, saj je bil naravnost pred njim na ledu. Na pilotovem sedelu je bil neki možak, a ni bil David. Bil je Soten. Nekdo drug pa je izpod koles pravkar odmikal klade. Bil je Hren.

»David!« zavrešči Tomaž na ves glas. »Spet nama bosta letalo ukradla!«

5. Nebo se stemni.

Davidov obraz je bil blede ko stena. Nekaj je momljal, vendar ga Tomaž ni mogel razumeti, kaj pravi. To ga je še bolj prestrašilo, zato je napel vse sile, da se osvobodi. Vrvi niso bile tako močno zavozlane kakor včeraj v Krožnem mestu, kajti čutil je, da so popustile. Domislil se je, da je Soten vendar vsaj toliko spodobnosti še imel, da ni svojih žrtev obsodil na smrt za lakoto.

Ena zanka se je razvezala in hip nato je Tomaž imel roke proste. Potegnil je izza pasa nož, si prerezal vrvi na nogah in brž oprostil še Davida.

»David, kaj je s teboj? Ali sta te ranila?«

»Vze- — vzela sta letalo!« Samo te besede je mogel David spraviti iz sebe. Zdelo se je, kakor da je zmešan. Tomaž je za hip pozabil na letalo in na vse drugo, samo brat ga je skrbel. Sta ga li lumpa omamila ali zastrupila?

»E, kaj letalo, David! Rajši povej, ali ti je slabo?«

»Slabo, ha!« ponovi David s takim glasom, da je Tomaža kar srce zbolelo. »Ali ne vidiš? Na straži sem zaspal! To je slabo! Jaz sem vsega kriv! Jaz sem vsega kriv!«

Tomaž ni več silil vanj, pač pa je napeto razmišljal. Jasno mu je bilo, da z Davidom v tem razpoloženju ne more govoriti. Zato je stopil k ognju. Pod pepelom je bila še živa žerjavica. Naložil je dračja, razpihal ogenj in obesil kotel. Medtem ko se je voda grela, je narezal slanine in jo vrgel v ponev. Ko se je sevrila, je vanjo nadrobil suhorja in ga v maščobi opral. V kotlu je zavrelo, vsul je v krop za pol pesti čaja, ga skuhal, potem pa odlil v vrč, zmešal z zgoščenim mlekom in nesel Davidu.

»Tole spij!« mu je velel.

David je brez upora izpil in Tomaž je videl, da je vroča in močna pijača bratu vendarle vsaj nekoliko pobarvala lica. »Ali ti v glavi ni dobro?« ga vpraša.

»Tako čudno me boli.«

»Mene tudi. Kaj praviš, David, ali nama nista dala duhati kloroform ali kaj podobnega?«

David odkima. »Potem bi kloroform gotovo zaduhala.«

»In jaz sem prav tako trdno spal kot ti. Še ko sta me vezela, se nisem prebudil. In glavo imam še zdaj vso omočeno.« Kakor da mu je nova misel šinila v glavo, se je ozrl naokrog in se zagledal v soparo toplega studenca, ki je kakor megla plavala v mirnem ozračju. »David,« reče hlastno, »kaj pa, če je studenec vsega kriv? Namreč njegovi plini?«

Davidu so se razprle oči in kakor da je nanovo oživel.

»Ti, saj res, to bi utegnili biti. Ogljikova kislina ali kaj podobnega; tak težak plin, ki se plazi po tleh.«

»Le verjemi, David, da bo to in nič drugega! Zakaj me pa boli glava, ko me zlepa ne! In tebe tudi! Zato tudi nisi bil ti kriv, da si zaspal in si nimaš nič očitati!«

Davidu se je na licu videlo, kako mu je odleglo. »Hvala Bogu, da je tako! Kajti sicer bi nikoli ne mogel sam sebi odpustiti, da sem na straži zaspal!« Potem pa je zopet postal otožen. »A kaj nama to pomaga? Iz te ječe živa ne prideva!«

Tomaž pa se ni hotel udajati malodušnosti.

»Brzice so najbrž zamrznjene in bova že prišla čez nje, če ne na onem, pa na drugem koncu. In živeža imava nič koliko. Saj so v Meteorju še vse zaloge. Soten in Hren sta jih naložila, preden sta odletela iz Krožnega mesta. Živeža je torej za cele tedne, povrh pa še to, kar imava pri sebi. Pojejva svoj zajtrk, potem se razgledava.«

Tomažev pogum se je polastil tudi Davida, da je vsa pobitost izginila. Vroči čaj jima je zjasnil glavo in hrana ju je okrepila. Ko sta pojedla in pospravila, sta šla k Meteorju. Njegov tovor je bil domala nedotaknjen. Soten je gotovo sprevidel, da bi stari Harland ne mogel več nositi. Imela sta torej moke, slanine, čaja in sladkorja toliko, da bi dvema zadostovalo za tri mesece, če bi previdno ravnala. Meso sta si v Cino-brovih gričih fanta pridobivala z lovom; treba se je bilo torej tudi po grapi ogledati, če bo kaj podobnega najti.

»Pojdiva najprej ob potoku navzgor, kjer bova najlaže dolino pregledala,« predlaga Tomaž. (Dalje.)

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofljsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in diakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J.

Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din; celoletno za nedijake 15.— din, posamezna števil. pri poverjeniku za dijake — 50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavljajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).